

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 48.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367115664/facsimile.pdf> (tilgået 18. maj 2021)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

hun hævede den høire Pegefinger og sagde med et gaadefuldt Smil:
»Arnold, Arnold! Hvo er du? og Hvo er jeg?»

»Hvad seer jeg, min Sphinx – raabte Arnold og stirrede forvirret
paa hende – du spørger mig om en Gaade, som jeg ikke kan løse.»

»Arnold, Arnold! – vedblev Grevinden med angstelig Stemme –
kunde du løse min Gaade, maatte jeg forgaae for dine Øine og dog
maa jeg spørge: Hvo er du, og Hvo er jeg?»

Da var det, som en pludselig Rædsel betog Arnold baade Sands og
Samling. Stuen løb rundt med ham, og hvor han vendte sig hen, saae
han den skønne blege Sphinx, som spurgte: Hvo er du? Hvo er jeg?
Hvo er du? Hvo er jeg? »Jeg veed det jo ikke,« raabte han og tumlede
uden Bevidsthed ud af Slottet; allevegne forfulgte ham det underlige
Syn, og da han kom til sin Samling igjen, stod han paa Marken tæt
uden for Hamborg, med Stokken i sin Haand, Øinene stift fæstede
paa den lille elfenbeens Knap, og syntes at have drømt det Altsam-
men. »Hvor den Stokkeknap dog har ophidset min Phantasie – sagde
han og saae paa sit Uhr – det er jo kun en Time siden, jeg gik ud af
Hamborg, og havde kjøbt mig denne underlige Spadserestok af den
gamle Kone. Eller skulde du virkelig være til? skønne Sphinx! Grev-
inde Cordula – var det ikke saa jeg drømte hun heed? Jeg vil dog
spørge mig for hos forstandige Folk, om der er saadant et Menneske
til i Verden.« Han spurgte nu Enhver, han mødte, om den skønne
Grevinde Cordula og hendes Lystslot; men Ingen havde nogensinde
hørt det Navn nævne før, og Ingen vidste af noget saadant herligt
Slot at sige, som det han beskrev; den Henrykkelse, hvormed han
udtrykte sig derover, bragte derimod ofte de adstadigste og formul-
tigste Folk til at lee, og de betragtede ham som en Phantast, der ikke
var rigtig i Hovedet, og som den nyere tydske Poesie uidentivt hav-
de gjort forskruet og gal. »Der er da ingen Tvivl om, det har været en
Drøm, og jeg prosutuerer mig kun ved at tale derom – tænkte nu
Arnold og satte Staven videre frem, ganske bekymret over sit gode
Navn og Rygte. – Men Hvo er jeg da selv – vedblev han – det var jo
Gaaden, jeg drømte, min skønne Sphinx gav mig at opløse. Et El-
skovsbarn er jeg jo, forladt af Fader og Moder, før jeg vidste mit
Navn. Jeg kan spørge hele Verden, Hvo er jeg? og Ingen kan sige
mig det. Maaskee er jeg en Fyrstesøn, maaskee gaer jeg her som en
forvandet Prinds i et Eventyr, og der behøves kun et Ord til at løse
Fortryllelsen og give mig en deilig Prinsesse til Brud og et Kongerige